

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

(SHELLEY)

I

Φέρνω τὴ μπόρα καὶ χορταίνω κάθε λουλούδι διψασμένο,
Ἄπὸ πελάγη μακρινά.
Φέρνω τὸν ἴσκιο καὶ τ' ἀγέρι στὰ φύλλα ποῦ τὸ μεσημέρι
Ὁ ἕπνος τὰ μισογυρνᾷ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΕΛΛΕΪ

Ἄπ' τὰ φτερούγια μου σκορποῦνε οἱ στάλες ποῦ γλυκοξυπνοῦνε
Τὰ ῥόδα τὰ μισανοιγμένα,
Ὅταν οἱ μάνες τους γυρεύουν νὰ τὰ κοιμίσουν, καὶ σαλεύουν
Στὸν ἥλιο τὰ κλωνιὰ γυρμένα.

14 Ἰουν/24 — ΕΣΤΙΑ — 1892

Τὸ μαῦρο χέρι μου τινάζει τὸ θυμωμένο τὸ χαλάζι
 Ποῦ κάμπους πράσινους λευκαίνει
 Σὲ μιὰ στιγμὴ βροχὴ τὸ κάνω, καὶ ἡ βροντὴ μαζί μου ἀπάνω
 Σὰν ἄγριο γέλιο μου διαβαίνει.

2

Ἐγὼ τὸ χιόνι κοσκινίζω στὰ κορφοβούνια ποῦ ἀγγίζω,
 Οἱ πεῦκοι σὰ βογκοῦν βαρειά:
 Ὅλη τὴ νύχτα προσκεφάλι τὰ ἔχω, μέσα στὴν ἀγκάλη
 Ὅταν κοιμοῦμαι τοῦ βοριά.
 Πάνω σ' οὐράνιους πύργους στέκει, καὶ μ' ὀδηγᾷ τ' ἀστροπελέκι,
 Καὶ μὲς σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντά του,
 Μουγκρίζει ἀλυσσοδευμένη καὶ μιὰ ξυπνᾷ καὶ μιὰ σωπαίνει
 Ἡ ἄγρια βροντὴ ποκάτου.
 Ὁ ναύκληρός μου αὐτὸς μὲ παίρνει ἀγάλια ἀγάλια καὶ μὲ φέρνει
 Πάν' ἀπὸ χῶρες καὶ πελάγη:
 Νεραΐδες ποῦ κρυφὰ τὸν κράζουν, ἀπ' τὰ βαθειὰ τὸν ξελαγιάζουν,
 Καὶ στὰ βαθειὰ ζητᾷ νὰ πάγη.
 Παίρνει τοὺς βράχους, τὰ λαγκάδια, περνᾷ ποτάμια καὶ λειβάδια,
 Σὲ λίμνες καὶ ῥημιές μισεύει,
 Ὅπου κι' ἂν δῆ μὲς τῶνειρό του πῶς ἓνα ταῖρι μυστικό του
 Κάτω στὰ βάθη τὸν γυρεύει.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ λύνει ἀπ' τὴ λαχτάρα, καὶ γίνεται βροχὴ κι' ἀντάρα,
 Ἐμένα ὁ ἥλιος μὲ χαϊδεύει.

3

Ἡ ἀνατολή, ποῦ τὴ χαρὰ της σκορπᾷ μὲ μιὰ γοργὴ ματιὰ της,
 Κι' ἀπλόνει φλόγες μὲ φτερά,
 Στὴ βάρκα μου λαφροπατάει, τὴν ὥρα ποῦ λιγοθυμᾷ
 Ὁ αὐγερινὸς καὶ σπαρταρᾷ.
 Λὲς κ' εἶν' ἀπτὸς ποῦ κατεβαίνει, καὶ στοῦ γκρεμοῦ τὴν ἄκρη μένει,
 Σεισμὸς τὰ ὄρη σὰν ταράζη,
 Ποῦ ἀνοίγει τὰ χρυσᾷ φτερά του, καὶ καμαρόνει ὀλόγυρά του,
 Κι' ἂν τρέμη ὁ βράχος, δὲν τρομάζει.
 Καὶ σὰν φιλᾷ ἡ Δύση πάλι τὴ θάλασσα, καὶ μὲ μεγάλῃ
 Ἐναλαμπὴ τὴ φλέγη ὡς πέρα,
 Καὶ σιγανὰ σὰν κατεβαίνῃ μιὰ σκέπη κοκκινοβαμμένη
 Μὲς ἀπ' τὰ βάθη τοῦ αἰθέρα,
 Μὲ μαζεμμένα τὰ φτερά μου ἐγὼ κοιμοῦμαι στὴ φωνά μου,
 Σὰ μιὰν οὐράνια περιστέρα.

4

Ἡ ἀσπρόφωτη ἐκείνη χάρι ποῦ κάτω ἐδῶ τὴ λὲν φεγγάρι,
 Γλιστράει μὲ βῆμα σιγανό,
 Ἀνάμεσα στὰ πούπουλά μου, ποῦ τᾶρριξε στὴν ἀγκαλιά μου
 Τ' ἀγέρι τὸ νυχτερινό.

Κι' ὅπου πατᾶ τὸ ἀλαφρό της τὸ πόδι στὸν κρυφὸ χορὸ της,
 Ποῦ μόνο ἀγγέλοι τὴν ἀκοῦνε,
 Ἡ ψιλοκαμωτὴ μου σκέπη σπάνει, καὶ κάτω στὴ γῆς βλέπει
 Καθέν' ἀπ' τᾶστρα ποῦ περνοῦνε.
 Καὶ σὰν ἀνοίξη καὶ πλατύνη βοριάς τὴ χαραμιάδα ἐκείνη,
 Καὶ σὰ μελίτσια ἓνα κοπάδι
 Προβάλουν τᾶστρα κι' ἀρμενίζουν, καὶ τρέχουν καὶ στρεφογυρίζουν,
 Τότες κ' οἱ θάλασσες τὸ βράδυ
 Κ' οἱ λίμνες, ποῦνε σὰν κομμάτια πεσμέν' ἀπ' οὐρανοῦ παλάτια,
 Φεγγοβολοῦνε στὸ σκοτάδι.

3

Τοῦ ἡλίου κάποτε τὸ θρόνο μὲ φλογερὰ δεσμὰ τὸν ζώνω,
 Καὶ τὸ φεγγάρι μ' ἀργυρᾶ.
 Ὅταν οἱ στρόβιλοι μ' ἀπλόουν, Βεσούβια βλέπεις νὰ θαμπόνουν,
 Καὶ τᾶστρα φεύγουν θολερά.
 Ἄπ' ἀκρωτῆρι σὲ ἀκρωτῆρι ὡσὰν θεόρατο γεφύρι
 Στὴν ἄγρια θάλασσ' ἀποπάνω,
 Στερπνόνουμαι καὶ δὲν κουνιέμαι, ἂν καὶ στὴν ἄβυσσο κρεμιέμαι,
 Γιατί βουνὰ κολόνες κάνω.
 Καὶ τὸ μυριόχρωμο Δοξάρι, ἡ δύναμί μου καθὼς πάρη
 τὸν χαλασμὸ καὶ τὸν σηκόνη,
 Οὐράνια γίνεται καμάρα, κ' ἐγὼ περνῶ μὲ τὴν ἀντάρρα
 Μὲ τὴ φωτιά καὶ μὲ τὸ χιόνι,
 Τίς μαλακὲς θωρηές του ὑφαίνει ἡ ἀντηλιά ποῦ κατεδαίνει
 Κάτω στὴ γῆς καὶ τὴ μερόνει.

6

Τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ εἶμαι γέννα, μὰ μ' ἔχει ἀναθρέψει ἐμένα
 Στὴν ἀγκαλιά του ὁ οὐρανός.
 Ὅτι κι' ἂν γείνω, δὲν πεθαίνω, καὶ μὲς τὰ ἕτη ἂν ἀπομένω,
 Κι' ἂν μὲ ῥοφήξη ὠκεανός.
 Γιατί στὴ γῆς σὰν ἀποβρέξη, κι' ὁ θόλος πάλι ξαναφέξη,
 Καὶ καταχνιὰ δὲν τὸν μαυρίζη,
 Καὶ μιᾶς καθάριας πάλι μέρας παλάτι ἰσχύνη ὁ ἀέρας
 Ποῦ κάθε ἀχτίδα τὸ πλουμίζει,
 Θωρῶ γελῶντας μοναχό μου, κι' ἀπὸ τὸ σπύλνο τὸ κρυφὸ μου,
 Σὰν φάντασμα ἀπ' τὰ μνήματά του,
 Ἡ σὰν παιδὶ ἀπ' τὴ μάννα, βγαίνω, καὶ παίρνω τὴ βροχὴ καὶ ῥαίνω,
 Καὶ τὸ παλάτι ῥίχτω κάτου.